Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 189 235 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 25 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat T. BRICOUT, loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.Op 28 juli 2010 dient de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 28 september 2011.

1.2. Op 17 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 30 november 2011.

1.3. Op 12 maart 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

1.4. Op 16 augustus 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 10 september 2012.

1.5. Op 25 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de onder punt 1.3. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het betreft de *in casu* bestreden beslissing, die evenwel pas aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 25 april 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

"Y., A. (R.R.: …)
Nationaliteit: Armenië
Geboren te (…) op 12.02.1937
Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat zij op 21.07.2010 naar België is gekomen met een visum C, houder was van een aankomstverklaring nr.2010/34 en tot verblijf werd toegelaten tot 29.07.2010.
Het feit dat betrokkene intussen de leeftijd van 75 jaar heeft bereikt, kan evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Uit het administratieve dossier blijkt immers dat zij pas op 21.07.2010 in België is aangekomen. Hieruit blijkt dan ook dat zij ondanks haar hoge leeftijd nog steeds in staat is om alleen te reizen.
Zij wist steeds of diende te weten dat haar verblijf plaatsvond in een periode van tijdelijk en daarna illegaal verblijf en diende bijgevolg steeds rekening houden met de mogelijkheid om naar haar land van herkomst terug te keren.
Zij haalt aan dat een eventuele terugwijzing een ongeoorloofde inbreuk zou uitmaken op de beginselen van behoorlijk bestuur en op het redelijkheidsbeginsel doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat ervan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat tenslotte de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten betreft die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.
De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot

vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"4.1.1.
Art. 9bis Vw. laat toe om een regularisatieaanvraag in ons land in te dienen, mits er buitengewone omstandigheden aanwezig waardoor men zich moeilijk kan wenden tot de diplomatieke post in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf om een dergelijke aanvraag te gaan indienen.
Deze buitengewone omstandigheden dienen te worden begrepen als omstandigheden die het niet onmogelijk, maar wel bijzonder moeilijk maken om zich naar het herkomstland te wenden.
"Ne sont pas de circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile de retour de l'étranger dans son pays d'origine." (CCE, 20 juni 2000, nr. 88079)
Verzoekster diende dus niet aan te tonen dat het voor haar absoluut onmogelijk is om de aanvraag in Armenië in te dienen, doch wel dat het voor haar bijzonder moeilijk is.
Deze bijzondere moeilijkheid dient te worden beoordeeld aan de hand van alle persoonlijke elementen die figureren in de aanvraag.
Verzoekster heeft uiteengezet dat zij inmiddels 78 jaar oud is, een slechte gezondheid heeft en niemand meer heeft in het land van herkomst om voor haar te zorgen. De overlijdensakte van haar echtgenoot werd voorgelegd (stuk 5).
Vervolgens heeft zij uiteengezet dat haar zonen hier verblijfsrecht hebben in ons land en hier een gezin hebben gesticht, dat zij inwoont bij haar jongste zoon en kleinkinderen.

4.1.2.
Wat betreft de medische toestand van verzoekster in combinatie met haar leeftijd en het feit dat zij niemand heeft in het herkomstland om voor haar te zorgen, heeft verweerster botweg verwezen naar het feit dat zij hier wel is geraakt en dat zij dan maar een medische regularisatieaanvraag moet indienen.
Dergelijke motivering is allesbehalve afdoende om te oordelen dat dit geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.
Reeds eerder werd geoordeeld dat medische problemen die worden aangehaald in een humanitaire regularisatieaanvraag niet zomaar van de hand mogen worden gewezen door te verwijzen naar de 9ter Vw. aanvraag.
Dergelijke motivering is dus onvoldoende om te kunnen stellen dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.
Het gaat hier immers over een vrouw van inmiddels 78 jaar die in 2010 naar ons land is gekomen met een visum C na het overlijden van haar echtgenoot.
Toen haar kinderen haar zagen, vonden zij het niet meer verantwoord om hun moeder alleen te laten teruggaan naar het herkomstland met haar medische problematiek en niemand die er is om voor haar te zorgen.
Reeds eerder steunden haar zonen haar financieel (stuk 4), geconfronteerd met hoe verzoekster in ons land is aangekomen, hebben zij hun verantwoordelijkheid genomen en heeft de jongste zoon de taak op zich genomen om de dagdagelijkse zorg voor zijn moeder te dragen.
Verzoekster kan dus geenszins begrijpen waarom deze combinatie van factoren niet in aanmerking komt als buitengewone omstandigheid.
Het gaat immers niet zomaar over "een medische aandoening" of "een oude leeftijd". Het gaat over het feit dat verzoekster niet meer in staat is om voor zichzelf te zorgen door de persoonlijke elementen in het dossier en dat er niemand in het thuisland is die wel voor haar kan zorgen.

Het gaat niet louter over een medische aandoening, het gaat over het feit dat verzoekster oud en ziek is en niet meer voor zichzelf kan zorgen waarbij zij op niemand in het herkomstland nog beroep kan doen.
"Het gegeven dat de ingeroepen buitengewone omstandigheid een raakvlak heeft met de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die ingediend werd op grond van de HIV-status van verzoekster – die nergens betwist wordt – houdt niet in dat het ook een zuiver medisch element wordt en laat de verwerende partij niet toe om op algemene wijze te stellen, "De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven." Dit komt neer op een te rigide opsplitsing tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekster terecht betoogt in haar verzoekschrift."
(zie RvV 15 januari 2015, nr. 136.325)
"S'agissant des deux premières branches du moyen unique et, plus précisément, de l'argument du requérant relatif à sa situation médicale, force est de constater que les éléments médicaux invoqués par le requérant, même s'ils étaient formulés de manière floue et non étayée (ce que la décision attaquée ne relève pas), se devaient formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9 ter de la loi précitée du 15 décembre 1980. En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980. Le requérant et sa situation médicale ne s'inscrivent pas nécessairement dans le cadre de l'article 9 ter de ladite loi. La décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée."
(zie CCE 29 april 2010, nr. 42 699)
"4.2.1. Sur la sixième branche, le Conseil observe à la suite de l'examen de la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant le 17 mars 2008, que ce dernier a soulevé au titre de circonstance exceptionnelle « les problèmes psychologiques consécutifs aux souffrances liées à son départ du pays et à la séparation familiale (pièces 11, 12) ». ces deux pièces consistant en deux évaluations du requérant par des psychologues. Cette demande présente également que l'intéressé est « un jeune homme fragile qui ne pourrait supporter de quitter, [...], le pays avec lequel il a aujourd'hui tissé de véritables attaches », tout en évoquant une possible violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. En l'espèce, la partie défenderesse a considéré cet élément comme un élément de nature médicale et par conséquent, n'a pas jugé bon de l'examiner plus en détail et a opté pour renvoyer le requérant à la procédure qui lui serait ouverte par la biais de l'article 9ter de la même loi.
4.2.2. Néanmoins, bien que pauvrement développés dans la demande d'autorisation de séjour dont question, le Conseil observe que le requérant n'a pas allégué que ces problèmes d'ordre psychologique constitueraient un élément de nature médicale, ou encore qu'il suivrait à ce titre un suivi d'ordre médical, ou même psychologique. D'autre part, il n'a joint aucun certificat médical quant ses difficultés, mais des attestations de psychologues, lesquels ne peuvent être considéré à priori comme le certificat médical nécessaire à la recevabilité d'une demande introduite sur pied de l'article 9ter précité, tel que requis par l'article 7 de l'arrêté royal du 17 mai 2007 fixant les modalités d'exécution de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la foi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Au regard de ces constatations, le Conseil estime qu'il ne lui est pas permis de comprendre de façon claire et non équivoque le raisonnement de la partie défenderesse l'ayant conduit à écarter les problèmes psychologiques du requérant en tant que circonstance exceptionnelle et à les considérer comme un élément de nature médicale. La motivation de la décision attaquée ne pouvant être considérée comme suffisante ou adéquate, la partie défenderesse a par conséquent, a manqué à son obligation de motivation telle que définies par les dispositions légales visées au moyen.
4.3. Le moyen, en sa sixième branche, est fondé et suffit à justifier l'annulation de l'acte attaqué."
(zie CCE 21 december 2009, nr. 36 370).

Nergens valt te lezen hoe verweerster dit in rekening heeft gebracht.
Verweerster motiveert niet hoe het redelijkerwijze te verwachten valt dat verzoekster naar het thuisland zou moeten gaan louter en alleen om daar een aanvraag in te dienen voor een niet nader te bepalen tijd wanneer zij er niet meer in slaagt voor zichzelf te zorgen en er niemand is in het thuisland.
Verzoekster heeft geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoekster, rekening houdende met haar toestand, er in het herkomstland alleen voor staat. Minstens valt dit niet te onderscheiden in de motivering.
De motiveringsplicht werd dan ook geschonden.
Verzoekster is vervolgens van mening dat de beslissing allesbehalve zorgvuldig werd genomen nu klaarblijkelijk met diverse elementen niet werd rekening gehouden waaronder het feit dat zij alleen is komen te vallen in het thuisland en zij opgevangen wordt door het gezin van haar jongste zoon.
In de gegeven omstandigheden is het niet verantwoord om van verzoekster te verwachten dat zij terug zou moeten louter en alleen om een aanvraag in te dienen."

2.1.1. In de aanhef van het eerste middel vermeldt de verzoekster de schending van de motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat artikel 62 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht behelst en gelet op de concrete kritiek in het eerste middel waarbij de gemachtigde een gebrek aan enige motivering omtrent bepaalde (combinaties van) elementen wordt verweten, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster doelt op een schending van de formele motiveringsplicht als bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt dienaangaande vast dat de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite. Er wordt immers in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekster als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen (meer bepaald haar hoge leeftijd, haar medische toestand en de vermelding dat een eventuele terugwijzing een ongeoorloofde inbreuk zou uitmaken op de beginselen van behoorlijk bestuur en op het redelijkheidsbeginsel) geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster "*de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"*, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Het afdoend karakter van de opgegeven motieven moet voorts worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Aangezien de bestreden beslissing haar juridische grondslag vindt in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dienen dus ook de bepalingen van dit artikel in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de algemene regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet. Deze algemene regel van artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt concreet in dat een machtiging tot voorlopig verblijf in het Rijk door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke dienst in het buitenland. Uit de uiteenzetting in de aanvraag moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er in de aanvraag aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd die de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekster had ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of niet bewezen werden geacht.

De Raad stelt vast dat de verzoekster, in haar aanvraag van 12 maart 2012 zelf – terecht – een strikt onderscheid heeft gehanteerd tussen enerzijds de elementen die de ontvankelijkheid en anderzijds de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Zij zet onder de titel "*Ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden*", het volgende uiteen:

"Voor verzoekster gelden buitengewone omstandigheden die het bijzonder, zoniet onmogelijk maken om de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst.

Verzoekster is geboren op 12 februari 1937 en is thans 75 jaar oud.

Zij is getroffen door een ernstige hartziekte en lijdt onder andere aan een vorm van arteriële hypertensis (AHT). Ten bewijze hiervan voegt zij in bijlage de medisch attesten ingevuld door dokter Luc Van Driessche, arts in hartziekten verbonden aan het ziekenhuis AZ Sint-Blasius te Dendermonde (stuk 3).

Ingevolge haar gezondheidsproblemen is het voor verzoekster onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst teneinde de aanvraag aldaar te kunnen indienen.

Een eventuele terugwijzing zou een ongeoorloofde inbreuk uitmaken op de beginselen van behoorlijk bestuur en op het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de aanvraag ontvankelijk.

Thans verblijft verzoekster te (…)"

Het blijkt dus dat de verzoekster in haar aanvraag enkel als buitengewone omstandigheden naar voor bracht dat zij 75 jaar oud is, dat zij ziek is (hartziekte en hoge bloeddruk) en daardoor niet zou kunnen terugkeren om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, en dat een terugwijzing een inbreuk zou zijn op het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De gemachtigde heeft deze elementen in de bestreden beslissing als volgt beoordeeld "*Het feit dat betrokkene intussen de leeftijd van 75 jaar heeft bereikt, kan evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Uit het administratieve dossier blijkt immers dat zij pas op 21.07.2010 in België is aangekomen. Hieruit blijkt dan ook dat zij ondanks haar hoge leeftijd nog steeds in staat is om alleen te reizen",* dat *"Wat tenslotte de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten betreft die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures:*

aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen" en dat *"Zij aan(haalt) dat een eventuele terugwijzing een ongeoorloofde inbreuk zou uitmaken op de beginselen van behoorlijk bestuur en op het redelijkheidsbeginsel doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven".*

De Raad stelt vast dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat het motief met betrekking tot haar leeftijd niet afdoende zou zijn. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de Raad zich bij zijn wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing moet plaatsen op het moment dat die beslissing werd getroffen en niet op het moment dat zij werd ter kennis gebracht. De bestreden beslissing werd getroffen op 25 oktober 2012 en de verzoekster was op dat ogenblik dus, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vermeld, 75 jaar oud. Bijgevolg kan de verzoekster niet dienstig verwijzen naar het feit dat zij op het ogenblik van het instellen van het beroep reeds 78 jaar oud is. Waar de gemachtigde stelt dat de verzoekster pas in juli 2010 naar België is gekomen en dat zij dus ondanks haar hoge leeftijd in staat is om alleen te reizen, merkt de Raad op dat de verzoekster deze vaststelling op zich niet betwist. Deze redengeving, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, is bovendien pertinent en draagkrachtig om dit element niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (zoals hierboven toegelicht) te weerhouden.

Waar de verzoekster te kennen geeft dat medische problemen die worden aangehaald in een humanitaire regularisatieaanvraag niet zomaar van de hand mogen worden gedaan door te verwijzen naar de verblijfsprocedure overeenkomstig artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekster geen belang heeft bij deze kritiek. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster zich reeds in haar aanvraag van 17 augustus 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet heeft beroepen op het feit dat zij "*is getroffen door een ernstige hartziekte en lijdt (…) aan een vorm van arteriële hypertensie (…)*". Deze medische elementen zijn dezelfde als deze die de verzoekster als buitengewone omstandigheid in de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingeroepen. Bijgevolg dient *in casu* te worden gewezen op het artikel 9*bis*, §2, 4° van de vreemdelingenwet: *"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : […] 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."* Deze bepaling verhindert de gemachtigde om elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, als buitengewone omstandigheid te aanvaarden. Bijgevolg zou de Raad artikel 9*bis*, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet miskennen indien hij zou oordelen dat de gemachtigde de eerder aangevoerde medische problemen van de verzoekster op zichzelf of "*in hun samenhang*" met andere elementen had moeten onderzoeken in het licht van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (RvS 28 maart 2017, nr. 148.879).

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat verzoeksters betoog dat niet wordt gemotiveerd waarom een combinatie van factoren niet in aanmerking komt als buitengewone omstandigheid, feitelijke en juridische grondslag mist. De verzoekster vermeldt in haar verzoekschrift de volgende combinatie van factoren: hoge leeftijd van 78 jaar, overlijden van haar echtgenoot, haar medische problematiek, er is niemand meer om voor de verzoekster te zorgen in haar land van herkomst, haar zonen hebben haar reeds eerder financieel gesteund, de jongste zoon heeft de dagdagelijkse zorg voor de verzoekster op zich genomen, de verzoekster is niet in staat om voor zichzelf te zorgen terwijl er in het land van herkomst niemand meer is die wel voor haar kan zorgen.

Omtrent de leeftijd van 78 jaar en verzoeksters medische problematiek, werd hoger reeds geoordeeld. Wat de overige elementen betreft, wijst de Raad er op dat uit de verblijfsaanvraag van 12 maart 2012 blijkt dat de verzoekster deze op geen enkele wijze als buitengewone omstandigheid heeft opgeworpen. Het element dat de verzoekster niet meer in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen wordt nergens in de aanvraag vermeld. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde hierover zou moeten motiveren. In dit kader wordt er nogmaals op gewezen dat de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager en dus bij de verzoekster ligt. Zij moet dan ook zelf op

precieze wijze uiteenzetten welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar zouden verhinderen haar aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en het komt geenszins aan de gemachtigde toe om op eigen initiatief op zoek te gaan naar mogelijke buitengewone omstandigheden die niet door de verzoekster zijn naar voor gebracht. De overige elementen werden in de aanvraag enkel naar voor geschoven onder de titel "*Gegrondheid van het verzoek om machtiging tot verblijf*". De motiveringsplicht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet reikt dan ook niet zo ver dat de gemachtigde tevens zou moeten motiveren waarom de specifieke elementen die de verzoekster in haar aanvraag zelve heeft aangemerkt als behorende tot de gegrondheid van de aanvraag, geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekster verhindert om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Een dergelijke motiveringsplicht zou immers het hoger besproken strikte onderscheid tussen de ontvankelijkheid of regelmatigheid van de aanvraag, en de gegrondheid van de aanvraag helemaal teniet doen.

Waar de verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat haar arresten geen precedentenwerking hebben.

De verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, of van artikel 9*bis* van de vreemdelingewet, is derhalve niet aangetoond.

2.1.2. De verzoekster voert tevens de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Zij betoogt dienaangaande dat met diverse elementen, waaronder het feit dat zij alleen is komen te vallen in het thuisland en zij opgevangen wordt door het gezin van haar jongste zoon, geen rekening werd gehouden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster de voornoemde elementen in haar aanvraag niet naar voor heeft gebracht als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verder blijkt dat de gemachtigde wel degelijk op onderbouwde wijze motiveerde omtrent de elementen die in de aanvraag wel als buitengewone omstandigheden naar voor werden geschoven. Een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, noopt uiteraard niet tot enig onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag. Met haar betoog toont de verzoekster niet aan dat enig ander element dat zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheid, door de gemachtigde ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet.

2.1.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Nu de verzoekster verzuimt om toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel zou schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

2.1.4. Waar de verzoekster betoogt dat zij heeft uiteengezet dat haar zonen hier verblijfsrecht hebben in ons land en hier een gezin hebben gesticht, en dat zij inwoont bij haar jongste zoon en kleinkinderen, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekster deze elementen inderdaad vermeldde in haar aanvraag, maar wel bij de argumenten ten gronde. Los van deze vaststelling, en voor zover de verzoekster met deze argumenten de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zou aanvoeren, merkt de Raad op dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van

gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verzoekster toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan. Een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

2.1.5. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22*bis* van de Grondwet, van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"Vervolgens heeft verzoekster aangehaald dat zij aldus inwoont bij haar jongste zoon en zijn kinderen (stuk 4) en dat haar enige familie aldus een verblijfsrecht heeft in ons land.
Zij kan niet meer in het herkomstland blijven, er is niemand om voor haar te zorgen en zij heeft een medische problematiek.
Verzoekster is na het overlijden van haar man naar België gekomen (stuk 5).
Gelet op het gezin dat zij hier hebben en hun dagdagelijks leven zoals hun werk, kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat dit gezinsleven elders mogelijk zou zijn (EHRM, Sen t. Nederland).
Dit gaat te meer op voor de oudste zoon die de Belgische nationaliteit heeft.
In de bestreden beslissing valt geen enkele motivering te lezen over deze aangehaalde elementen. Het valt niet te betwijfelen dat verzoekster een waarachtig gezinsleven heeft met haar jongste zoon en diens gezin waaronder haar kleinkinderen.
Zodoende valt de situatie van verzoekster onder de bescherming van art. 8 EVRM en diende ook rekening gehouden te worden met het belang van de kleinkinderen nu zij eveneens een gezin vormen met verzoekster.
"On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight." (EHRM, Jeunnesse t. Nederland, 3 oktober 2014).
Aldus diende verweerster ook rekening te houden met deze elementen nu deze duidelijk in het dossier figureren en uit de stukken blijken. Verweerster blijft in gebreke nu er geen enkele motivering hieromtrent werd gemaakt.
Nergens staat te lezen waarom het onderbreken van het gezinsleven, waarbij verzoekster ook zorgen nodig heeft van haar familieleden, geen omstandigheid kan uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen.
Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).
Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

Er mag redelijkerwijze aangenomen worden dat deze "fair balance" toets ook wordt doorgevoerd bij de beoordeling van buitengewone omstandigheden in het kader van een 9bis Vw. aanvraag wanneer deze uitdrukkelijk werden uiteengezet en wanneer verweerster duidelijk ziet dat een gezinsleven (met minderjarige kinderen) uit de stukken blijkt.
Nergens in de bestreden beslissing valt echter enige motivering hieromtrent te lezen, laat staan dat een dergelijke belangenafweging werd doorgevoerd.
Het is duidelijk dat rekening houdende met de leeftijd, gezondheidssituatie, het gezinsleven, de minderjarige kleinkinderen en de zorgen die verzoekster nodig heeft die zij in het land van herkomst niet kan krijgen nu daar niemand meer is, de huidige bestreden beslissing geenszins zo'n "fair balance" toets zou kunnen doorstaan.
Verzoekster wenst hieromtrent ook te wijzen op de onderstaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij mede werd gewezen om de afhankelijkheid van andere familieleden omwille van een medische problematiek en het "overdreven formalisme" van de verwerende partij.
In het geval van verzoekster werd zelfs echter geen enkele motivering gemaakt, op verweerster ligt de plicht om bij het nemen van een beslissing rekening te houden met alle haar voorgelegde stukken.
"Deze „fair balance"-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de „fair balance"-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingom). In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, …(….) De Raad is van oordeel dat het niet redelijk verantwoord om eventueel van de andere gezinsleden die over een (tijdelijk) verblijfsrecht in België beschikken te verwachten dat zij verzoekers volgen naar Kosovo. De verwerende partij meent dat de inmenging gerechtvaardigd kan worden door te stellen dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat. Ook in haar nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Dienaangaande meent de Raad dat gelet op de situatie in het thuisland van verzoekers, met name de zeer vijandige en niet ongevaarlijke omgeving voor Rom zigeuners (hetgeen verzoekers staven met rapporten en rechtspraak), de leeftijd van verzoekers, hun afhankelijkheid van de andere gezinsleden ten gevolge van hun medische situatie, het niet redelijk lijkt van de verwerende partij om zich te verschuilen achter een tijdelijke verwijdering. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij zich in casu heeft laten leiden door een overdreven formalisme en meent dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door aan te nemen dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid vormt. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond." (zie RvV 23 februari 2011, nr. 56.621)"

2.2.1. Voor wat betreft de theoretische uiteenzetting over de door de verzoekster aangehaalde beginselen en bepalingen verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekster voert verder de schending van artikel 22*bis* van de Grondwet aan. Volgens artikel 22*bis*, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *"geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen"*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (Parl. St.,

Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5) Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid, van de Grondwet kan de verzoekster zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid te besluiten. Er dient overigens te worden vastgesteld dat de verzoekster haar beroep voor de Raad niet (mede) in naam van haar kleinkinderen, wier rechten zij geschonden acht, heeft ingesteld. (RvS 27 december 2013, nr. 225.957) en dat zij in haar uiteenzetting ook nalaat om op duidelijke wijze toe te lichten op welke wijze de thans bestreden beslissing artikel 22*bis* van de Grondwet zou schenden. Het middel is in die zin onontvankelijk.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekster verder in haar tweede middel grotendeels haar argumenten zoals uiteengezet in het eerste middel herhaalt. Dit is met name het geval waar zij stelt dat er niet werd gemotiveerd omtrent het feit dat de verzoekster inwoont bij haar verblijfsgerechtigde jongste zoon en diens kinderen, dat er niemand meer is om voor haar te zorgen in het thuisland, dat haar man overleden is en dat zij een medische problematiek heeft. Wat dit middelenonderdeel betreft, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Hieruit blijkt dat op dit punt geen schending van de formele motiveringsplicht, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht of artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd aangetoond.

Waar de verzoekster stelt dat haar situatie onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en dat nergens wordt gemotiveerd waarom het onderbreken van het gezinsleven geen omstandigheid kan uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich in haar aanvraag geenszins op haar gezinsleven met haar kinderen en kleinkinderen heeft beroepen als zou dit een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verzoekster heeft zich in haar aanvraag enkel beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM als reden ten gronde om de machtiging tot verblijf toe te kennen. Ook dit element wordt enkel vermeld onder de titel "*3. Gegrondheid van het verzoek om machtiging tot verblijf*". Om dezelfde redenen als uiteengezet onder punt 2.1.1., wordt derhalve opgemerkt dat bij de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenet uiteraard geen motivering moet worden verstrekt als waarom de elementen die enkel werden aangemerkt als elementen ten gronde, niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Bovendien houdt artikel 8 van het EVRM op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in.

In de mate dat de verzoekster voorhoudt dat de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing de 'fair balance' toets die inherent is aan artikel 8 van het EVRM niet kan doorstaan en dat er geen belangenafweging ter zake werd doorgevoerd, kan het middel worden betrokken op de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Dienaangaande benadrukt de Raad vooreerst nogmaals dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag vanwege de verzoekster om in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Luidens artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. Bovendien ligt de bewijslast met betrekking op het aanvoeren én het staven van de voornoemde "*buitengewone omstandigheden*" duidelijk bij de aanvrager zelve. De verzoekster diende dus in haar aanvraag heel duidelijk en klaar uiteenzetten welke de omstandigheden zijn die haar zouden verhinderen om de aanvraag volgens de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen en zij diende deze omstandigheden ook concreet aan te tonen. *In casu* blijkt echter dat de bescherming van haar gezinsleven in België geenszins in haar aanvraag heeft aangemerkt als zijnde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Er valt niet in te zien hoe de enkele vaststelling, *quod in casu*, dat de verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat zij de aanvraag bij uitzondering in België indient en waarbij op uitdrukkelijke en afdoende wijze wordt meegegeven waarom de in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden niet kunnen worden weerhouden, in kennelijke wanverhouding zou staan tot of een onzorgvuldige feitenvinding zou impliceren bij de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Er valt in het licht in van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet in te zien waarom de gemachtigde bij zijn onontvankelijkheidsbeslissing een belangenafweging zou moeten doorvoeren omtrent de belangen die in de aanvraag enkel als elementen ten gronde naar voor werden geschoven. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het evenredigheidsbeginsel, is bijgevolg ook op dit punt niet aangetoond.

Wat tot slot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in geen geval inhoudt of stelt dat de verzoekster permanent gescheiden moet leven van haar gezin of familie in België. De verzoekster toont niet concreet aan dat het enkele gegeven dat zij dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen (in dat geval zal dus ten gronde worden beslist of de bescherming van verzoeksters gezinsleven in België noopt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging) ertoe leidt dat de gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd of haar gezin zou ontwrichten.

Bovendien dient er samen met de gemachtigde in de bestreden beslissing op te worden gewezen dat de verzoekster steeds wist of diende te weten *"dat haar verblijf plaatsvond in een periode van tijdelijk en daarna illegaal verblijf en [zij] diende bijgevolg steeds rekening houden met de mogelijkheid om naar haar land van herkomst terug te keren."* De verzoekster betwist deze vaststelling niet. Uit de voorgaande besprekingen onder de punten 2.1. en 2.2. blijkt bovendien dat de vaststelling overeind blijft dat niet is voldaan aan een specifieke ontvankelijkheidsvereiste (de buitengewone omstandigheden) van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dat toelaat dat per uitzondering een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf kan worden ingediend in België.

Het is dan ook duidelijk dat de voorliggende zaak de regels inzake de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen betreft.

De Raad wijst er dan ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aangaande de *fair balance* toets bij de beoordeling van de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, eraan heeft herinnerd heeft dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen - *quod in casu* nu van de verzoekster wordt verwacht dat zij de algemene regel van artikel 9 van de vreemdelingenwet respecteert en de verblijfsaanvraag dus indient vanuit het buitenland - het gezinsleven van de betrokken vreemdelingen niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	C. DE GROOTE